

és többnyire csak akkor szakad el a cérna,
ha egyedül vagyunk.

Mennyi szerencsés véletlen összjátéka,
hogymég élünk, gondoljuk titokban.
Jobb lenne kiengedni, de nem szabad.
Ha felfeslik, vége, nem lehet visszatömködni
többé a hömpölygő, amorf szövetet.

Tavaszi áldozat

Megtévesztő ez a nagy világosság.
A feje felett rohanó pornográf felhők.
Csak az lát ilyet, aki a hátán fekszik.
Pedig mióta várta, hogy megszűnjön
a harkályok fáradhatatlan kopogása,
hogymeg elfedjék más zajok. Egy patak hangjai.
Enyhüljön ez a hideg szorítás.
Ahogymegindulnak a nedvek
a gyökértől az ágak végéig.

Minden teremtésben van valami piros.
Tojásban a vércsepp.
Ez egy bimbó. Ez egy rügy.
Ez egy felfakadás.

Az elhanyagolt kert

Nem tudom felsérteni,
hiába kérek szakértői tanácsot.

A birs rendületlenül ontja
monília gyümölcsseit.
A tavaly kirakott sárga rovarfogók
jutalma egy halott denevér.
El kell tüntetni, mielőtt jönnek
a városi gyerekek. Cseresznye
nem terem.

A kéreg térképeit böngézszen
őskori bogarakat figyelve.
Felidézem, hogy a karácsony után
idehurcolt idegen fenyő
mekkora lánggal lobbant el.

Ezernyi apró ujjongás.
Hagyom, hogy csukott szememre
növendék legyenek szálljanak.
Legszívesebben én is csak szaporodnék.

